

Sygn. akt: III AUa 1266/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 czerwca 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Maria Padarewska - Hajn

Sędziowie: SSA Anna Szczepaniak - Cicha (spr.)

SSO del. Grażyna Młynarska - Wróblewska

Protokolant: st. sekr. sądowy Joanna Sztuka

po rozpoznaniu w dniu 28 maja 2014 r. w Łodzi

sprawy **S. D.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddziałowi w Ł.**

o ustalenie podlegania ubezpieczeniom społecznym,

na skutek apelacji S. D.

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 9 maja 2013 r., sygn. akt: VIII U 2570/12,

1. **zamienia zaskarżony wyrok oraz poprzedzającą go decyzję organu rentowego i stwierdza, że S. D. podlega ubezpieczeniom społecznym z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej od dnia 1 września 2009 roku;**
2. **zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddziału w Ł. na rzecz S. D. kwotę 210 (dwieście dziesięć) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu za obie instancje.**

Sygn. akt III AUa 1266/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 31 maja 2012 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w Ł. stwierdził, że S. D. z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej nie podlega ubezpieczeniom społecznym od dnia 1 września 2009 roku. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że S. D. od 1999 roku, kiedy to dokonał zgłoszenia do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych i dobrowolnego ubezpieczenia chorobowego oraz obowiązkowego ubezpieczenia zdrowotnego, przez wiele lat przebywał na długotrwałych zwolnieniach lekarskich, pomiędzy którymi występowały krótkie przerwy. W ocenie organu rentowego od ustania zatrudnienia pracownika A. R. (1), tj. od 1 września 2009 roku, nie można uznać, że S. D. prowadzi działalność gospodarczą, prowadzi ją jego matka T. D., a formalne posiadanie przez S. D. wpisu do ewidencji działalności gospodarczej ma jedynie na celu umożliwienie mu korzystania ze świadczeń.

W odwołaniu od tej decyzji z dnia 22 czerwca 2012 roku S. D., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, wniósł o jej zmianę i uznanie, że podlega ubezpieczeniom społecznym z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej. W uzasadnieniu odwołujący wskazał, że S. D. udzielił swojej matce T. D. na czas swej niezdolności do pracy pełnomocnictwa upoważniającego do zastępowania go w prowadzeniu działalności gospodarczej, co nie przesądza o zaprzestaniu prowadzenia przez ubezpieczonego działalności gospodarczej. W ocenie strony skarżącej, skoro ubezpieczony prowadzi działalność gospodarczą, dokonał zgłoszenia do odpowiednich ubezpieczeń oraz odprowadza na nie składki, podlega on obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnym i rentowym oraz dobrowolnie ubezpieczeniu chorobowemu. Organ rentowy domagał się oddalenia odwołania.

Sąd Okręgowy w Łodzi wyrokiem z dnia 9 maja 2013 roku oddalił odwołanie i zasądził od S. D. na rzecz ZUS kwotę 60 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Okręgowy ustalił, że S. D. dokonał zgłoszenia do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej od 31 grudnia 1998 roku, a do dobrowolnego ubezpieczenia chorobowego i obowiązkowego ubezpieczenia lego od dnia 1 stycznia 1999 roku. S. D. dokonał wyrejestrowania z ubezpieczeń od 1 kwietnia 2001 roku, po czym ponownie zgłosił się do ubezpieczeń społecznych, dobrowolnego ubezpieczenia chorobowego i ubezpieczenia zdrowotnego.

S. D. prowadzi działalność gospodarczą w zakresie handlu artykułami spożywczymi, przemysłowymi i warzywami.

Ubezpieczony jest osobą schorowaną, korzystał z zaświadczeń o niezdolności do pracy w okresach: 16.03.1999r. - 31.08.1999r., 30.10.1999r. - 6.12.1999r., 14.01.2000r. - 03.03.2000r., 19.04.2000r. - 19.06.2000r., 19.08.2000r. - 27.10.2000r., 05.01.2001r. - 31.03.2001r., 25.06.2001r. - 05.09.2001r., 25.10.2001r. - 20.01.2002r., 02.04.2002r. - 26.09.2002r., 06.12.2002r. - 28.02.2003r., 22.05.2003r. - 31.08.2003r., 01.10.2003r. - 31.01.2004r., 01.01.2004r. - 29.04.2004r., 01.07.2004r. - 06.12.2004r., 09.02.2005r. - 05.07.2005r., 06.09.2005r. - 06.03.2006r., 06.09.2006r. - 03.03.2007r., 04.05.2007r. - 31.10.2007r., 04.01.2008r. - 02.07.2008r., 03.09.2008r. - 03.03.2009r., 23.04.2009r. - 30.09.2009r., 16.10.2009r. - 05.11.2009r., 10.03.2010r. - 06.09.2010r., 15.11.2010r. - 09.05.2011r., 14.07.2011r. - 10.01.2012r., 19.03.2012r. - 01.04.2012r. W okresie od 7.03.2006r. do 4.07.2006r. oraz od 6.11.2009r. do 4.01.2010r. ubezpieczony pobierał świadczenie rehabilitacyjne.

S. D. przebył zawał serca, cierpi na nadciśnienie tętnicze, doznał wypadku komunikacyjnego skutkującego urazami ortopedycznymi, ma problemy z kręgosłupem. W dniu 27 stycznia 2003 roku ubezpieczony udzielił pełnomocnictwa notarialnego swojej matce T. D. do prowadzenia spraw związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej. Matka wnioskodawcy została umocowana do: występowania w jego imieniu przed wszystkimi organami administracyjnymi, władzami, instytucjami, urzędami w tym skarbowym, zakładami, w tym przed ZUS-em, sądami, przedsiębiorstwami, bankami, spółdzielniami, spółkami i innymi osobami prawnymi i osobami fizycznymi we wszystkich sprawach związanych z prowadzeniem firmy, do dysponowania kontami bankowymi firmy, do dokonywania wszelkich wpłat i wypłat, do zawierania i rozwiązywania wszelkich umów oraz podpisywania dokumentów, do odbioru korespondencji, pism, paczek i dokumentów oraz wszelkich należności pieniężnych przysługujących S. D. z jakiegokolwiek tytułu oraz do dokonywania wszelkich czynności, jakie przy wykonywaniu pełnomocnictwa okażą się konieczne. Z uwagi na częste zwolnienia lekarskie, związane ze stanem zdrowia ubezpieczonego T. D. prowadziła nieodpłatnie sklep wnioskodawcy, starała się, aby sklep był czynny codziennie. T. D. pobiera emeryturę od 1 lipca 2001 roku. Zdarzały się sytuacje, że matka prowadziła sklep także wówczas, gdy wnioskodawca nie korzystał ze zwolnień lekarskich. W okresie od 1 września 2006 roku do 31 sierpnia 2009 roku S. D. zatrudnił A. R. (2) na podstawie umowy o pracę na stanowisku sprzedawcy.

S. D. złożył wniosek o przyznanie zasiłku chorobowego za okres od 19 marca 2012 roku do 28 maja 2012 roku.

W tak ustalonym stanie faktycznym, z powołaniem się na treść art. 6 ust 1 pkt 5, art. 8 ust. 6 pkt 1, art. 12 ust. 1 i art. 13 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. Dz.U. z 2009r., Nr 205, poz. 1552 ze zm.), Sąd Okręgowy stwierdził, że odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie. Zaskarżona decyzja

jest prawidłowa, ponieważ przy tak ciężkim stanie zdrowia trudno byłoby wnioskodawcy samodzielnie prowadzić działalność gospodarczą polegającą na prowadzeniu sklepu spożywczo - warzywnego, poczynając od zakupu towaru, jego sprzedaży, jak i prowadzeniu wszelkiej niezbędnej dokumentacji. S. D. już od 1999 roku często przebywał na zwolnieniach lekarskich. Sklepem zajmowała się wówczas jego matka, upoważniona mocą pełnomocnictwa notarialnego do wykonywania wszelkich czynności związanych z prowadzeniem firmy. T. D. obsługiwała w sklepie nie tylko w okresach, kiedy S. D. przebywał na zasiłkach chorobowych, ale także gdy był on zdolny do pracy. O powyższym świadczą wskazywane przez pełnomocnika ZUS adnotacje w książkach przychodu i dochodu o zamknięciu sklepu z powodu choroby w okresach, kiedy S. D. był zdolny do pracy. Ani wnioskodawca, ani jego matka nie potrafili udzielić konstruktywnych i przekonujących wyjaśnień związanych z tą kwestią. Okolicznością wskazującą, że to matka odwołującego prowadziła sklep jest fakt, że wszystkie wpisy w książkach przychodów były dokonane przez T. D., to ona ma pełną wiedzę na ten temat, do której odwoływał się wnioskodawca zeznając na rozprawie w dniu 25 kwietnia 2013 roku. Wpisy w księgach przychodu wskazują, że sklep był czynny w zasadzie codziennie od poniedziałku do soboty i stan taki trwał niezależnie od stanu zdrowia wnioskodawcy. Z tych względów Sąd Okręgowy uznał, że od momentu kiedy ustał stosunek pracy z jedyną pracownicą zatrudnioną na stanowisku sprzedawcy A. R. (1), sklep w istocie nie jest prowadzony przez S. D., ale przez jego matkę, toteż odwołanie oddalił z mocy art. 477¹⁴§ 1 k.p.c.

W apelacji S. D. zaskarżył powyższy wyrok w całości. Sformułował zarzuty:

1. naruszenia przepisów postępowania, co miało wpływ na wynik sprawy, tj.:

- art. 233 § 1 k.p.c., poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i w konsekwencji dokonanie błędnej oceny materiału dowodowego w postaci dokumentów, zeznań świadków i ubezpieczonego, z których wynika, że ubezpieczony w rzeczywistości prowadzi pozarolniczą działalność gospodarczą i podlega z tego tytułu ubezpieczeniom społecznym, zaś Sąd pierwszej instancji błędnie przyjął, iż odwołujący nie podlega ubezpieczeniom społecznym z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej od dnia 1 września 2009r.;

- art. 328 § 2 k.p.c., poprzez nie wskazanie w uzasadnieniu wyroku pełnej podstawy faktycznej i prawnej rozstrzygnięcia, t.j. nie odniesienie się do skutków udzielenia przez ubezpieczonego T. D. pełnomocnictwa do wykonywania wszelkich czynności związanych z prowadzeniem firmy;

2. naruszenia prawa materialnego, poprzez błędną wykładnię art. 6 ust. 1 pkt 5, art. 8 ust. 6 pkt 1, art. 11 ust. 2, art. 12 ust. 1 oraz art. 13 pkt 4 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. Dz. U. z 2009r. Nr 205, poz. 1585 ze zm.) poprzez stwierdzenie, że odwołujący nie podlega ubezpieczeniom społecznym od dnia 1 września 2009 roku z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej, pomimo iż w rzeczywistości ubezpieczony prowadzi pozarolniczą działalność gospodarczą oraz dokonał zgłoszenia do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych, dobrowolnego ubezpieczenia chorobowego i obowiązkowego ubezpieczenia zdrowotnego, a co za tym idzie podlega ubezpieczeniom społecznym.

Wskazując na wymienione zarzuty apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie odwołania, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji oraz zasądzenie od organu rentowego na rzecz ubezpieczonego kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu apelacji podniesiono, że z materiału dowodowego zebranego w przedmiotowej sprawie jednoznacznie wynika, iż odwołujący prowadzi działalność gospodarczą. Fakt przebywania przez S. D. na zwolnieniach lekarskich nie uprawnia do stwierdzenia, że nie prowadzi on działalności. W czasie niezdolności do pracy ubezpieczonego działalność gospodarczą w jego imieniu wykonywał pełnomocnik, jego matka. Oczywistym jest, iż zaprzestanie wykonywania działalności przez osobę prowadzącą działalność nie następuje w przypadku, gdy działalność jest prowadzona przy pomocy pełnomocnika, gdyż działalność gospodarcza nie musi być wykonywana osobiście. Fakt, że ubezpieczony udzielił matce pełnomocnictwa upoważniającego do zastępowania go w prowadzeniu działalności gospodarczej nie przesądza o zaprzestaniu prowadzenia przez ubezpieczonego działalności gospodarczej. Nie świadczy

o tym również dokonywanie wpisów w księgach przychodów przez matkę ubezpieczonego. Sąd Okręgowy, pomimo uwzględnienia faktu skutecznego udzielenia pełnomocnictwa do wykonywania wszelkich czynności związanych z prowadzeniem firmy, nie odniósł się do skutków takiego umocowania, choć okoliczność ta stanowi element kluczowy w przedmiotowej sprawie. Nie sposób również zgodzić się ze stwierdzeniem Sądu pierwszej instancji, jakoby z faktu, że sklep bywał czasami zamknięty w okresach, gdy ubezpieczony był zdolny do pracy wynikało, że sklep obsługiwany był przez matkę ubezpieczonego także wtedy, gdy wnioskodawca nie przebywał na zwolnieniach lekarskich. Przerwa w prowadzeniu pozarolniczej działalności spowodowana chorobą nie może być traktowana na równi z zaprzestaniem wykonywania tej działalności, a okres faktycznego przestoju w wykonywaniu pozarolniczej działalności z powodu stanu zdrowia stanowi element ryzyka, z którym powinien liczyć się każdy podejmujący tego typu działalność.

Sąd Apelacyjny w Łodzi zważył, co następuje:

Apelacja jest zasadna skutkując zmianą zaskarżonego wyroku oraz poprzedzającej go decyzji organu rentowego.

Przedmiot sporu w niniejszej sprawie stanowi kwestia podlegania S. D. ubezpieczeniom społecznym: emerytalnemu, rentowemu, chorobowemu i wypadkowemu od 1 września 2009 roku z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej. Zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. Dz.U. z 2013r., poz. 1442 ze zm.) obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym podlegają osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej osobami prowadzącymi pozarolniczą działalność. Zgodnie zaś z art. 8 ust. 6 pkt 1 tej ustawy za osobę prowadzącą pozarolniczą działalność uważa się osobę prowadzącą pozarolniczą działalność gospodarczą na podstawie przepisów o działalności gospodarczej. W myśl art. 11 ust. 2 ustawy systemowej dobrowolnie ubezpieczeniu chorobowemu podlegają na swój wniosek osoby objęte obowiązkowo ubezpieczeniami emerytalnym i rentowymi, wymienione w art. 6 ust. 1 pkt 5. Natomiast według regulacji art. 12 ust. 1 tej ustawy obowiązkowo ubezpieczeniu wypadkowemu podlegają osoby podlegające ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym. Z kolei zgodnie z art. 13 pkt 4 ustawy obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowemu, chorobowemu i wypadkowemu podlegają osoby fizyczne w następujących okresach: osoby prowadzące pozarolniczą działalność - od dnia rozpoczęcia wykonywania działalności do dnia zaprzestania wykonywania tej działalności, z wyłączeniem okresu, na który wykonywanie działalności zostało zawieszona na podstawie przepisów o swobodzie działalności gospodarczej.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych uznał, że S. D. nie podlega ubezpieczeniom społecznym z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej od dnia 1 września 2009 roku, ponieważ nie istnieje tytuł do objęcia ubezpieczeniami w postaci prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej. Stanowisko organu rentowego Sąd Okręgowy podzielił. Zdaniem Sądu Apelacyjnego, wyniki postępowania dowodowego nie dają podstaw do stwierdzenia, że ubezpieczony od dnia 1 września 2009 roku zaprzestał prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej. Rację ma strona apelująca wskazując na pominięcie przez Sąd pierwszej instancji kluczowej kwestii skutków pełnomocnictwa, udzielonego przez ubezpieczonego swojej matce do wykonywania czynności związanych z prowadzeniem firmy, wymienionych w treści pełnomocnictwa ogólnego.

W judykaturze i piśmiennictwie utrwalony jest pogląd, że obowiązkowe ubezpieczenie społeczne osoby prowadzącej pozarolniczą działalność gospodarczą wynika z rzeczywistego prowadzenia tej działalności, a zatem o zaprzestaniu prowadzenia działalności gospodarczej, powodującej wyłączenie z tego ubezpieczenia, decyduje faktyczne nieprowadzenie tej działalności. Według art. 2 ustawy z dnia 2 lipca 2004 roku o swobodzie działalności gospodarczej (t.j. Dz.U. z 2013r., poz. 672 ze zm.) działalnością taką jest zarobkowa działalność wytwórcza, budowlana, handlowa, usługowa oraz poszukiwanie, rozpoznawanie i wydobywanie kopalin ze złóż, a także działalność zawodowa, wykonywana w sposób zorganizowany i ciągły. Zatem właściwości cechujące działalność gospodarczą, które powinny występować łącznie, to działanie stałe, nieamatorskie, nieokazjonalne, z elementami organizacji, planowania i zawodowości rozumianej jako fachowość, znajomość rzeczy oraz specjalizacja (zob. „Ustawa o systemie ubezpieczeń społecznych. Komentarz” pod r. B.Gudowskiej i J.Strusińskiej-Żukowskiej, C.H.BECK, W-wa 2011, s. 106-107, por. także uchwałę 7s SN z dnia 18 czerwca 1991r., III CZP 40/91, OSNC 1992/2/17).

Zgodnie z treścią art. 43¹ k.c. przedsiębiorcą jest osoba fizyczna prowadząca we własnym imieniu działalność gospodarczą lub zawodową. Nie ma wymogu, aby działalność gospodarcza była prowadzona wyłącznie osobiście. Zważyć należy, że np. przepisy podatkowe jednoznacznie rozróżniają działalność wykonywaną osobiście (tzw. wolne zawody), od pozarolniczej działalności gospodarczej - art. 10 ust. 1 pkt 2 i 3 ustawy z dnia 26 lipca 1991 roku o podatku dochodowym od osób fizycznych (t.j. Dz.U. z 2012r., poz. 361 ze zm.). Pozarolnicza działalność gospodarcza może być prowadzona przy pomocy pełnomocnika, osoby współpracującej, czy też zatrudnionych pracowników, zleceniobiorców lub innych upoważnionych osób. Istotne jest, że działalność gospodarczą cechuje jej prowadzenie na własny rachunek i ryzyko przedsiębiorcy.

Podkreślenia nadto wymaga, że spowodowane niezdolnością do pracy okresy niewykonywania działalności przez przedsiębiorcę nie podlegają wyłączeniu z obowiązkowych ubezpieczeń, a dla osób objętych ubezpieczeniem chorobowym dobrowolnym okresy te stanowią podstawę do pobierania zasiłku chorobowego. W pełni zgodzić się trzeba z zapatrywaniami Sądu Najwyższego prezentowanymi w tej kwestii, iż gdyby uznać za zasadne twierdzenia, że faktyczne niewykonywanie działalności z powodu złego stanu zdrowia powoduje ustanie obowiązkowych ubezpieczeń, to doszłoby do absurdalnych sytuacji, w których należałoby przyjąć, mając na względzie zasadę równego traktowania (art. 2a ust. 2 ustawy systemowej), że osoby ubezpieczone z tytułu stosunku pracy za czas urlopu, zwolnienia chorobowego, opieki na dzieckiem, także nie podlegają ubezpieczeniom w tych okresach. Skoro z działalnością gospodarczą wiąże się konieczność ponoszenia przez przedsiębiorcę ryzyka gospodarczego, to taki płatnik liczyć się powinien z ryzykiem obejmującym okresy faktycznego przestoju w wykonywaniu działalności, czy to z powodu braku płynności finansowej, czy też z powodu choroby przedsiębiorcy, braku zleceń itp. (tak SN w wyroku z dnia 15 marca 2007r., (...) UK 300/06, LEX nr 338807). Aby zapobiec temu ryzyku tzw. jednoosobowy przedsiębiorca może posługiwać się innymi osobami, które będą wykonywały czynności na rachunek przedsiębiorcy, w tym upoważnić inną osobę do dokonywania czynności prawnych objętych zakresem umocowania, a więc ustanowić pełnomocnika.

Konsekwencją umocowania pełnomocnika jest powstanie stosunku pełnomocnictwa, którego istota polega na upoważnieniu pełnomocnika do działania w imieniu i ze skutkami dla mocodawcy. Udzielenie pełnomocnictwa następuje w drodze oświadczenia woli mocodawcy (czynność jednostronna) i nie rodzi po stronie pełnomocnika obowiązku wykonania czynności, do których jest on upoważniony. Umocowanie wynikać może również z czynności prawnej dwustronnej, będącej źródłem stosunku obligacyjnego (zob. art. 734 § 2 k.c.). U podstaw stosunku pełnomocnictwa niewątpliwie leży zaufanie, wyrażające się w założeniu, że podmiot upoważniony do działania w imieniu i na rzecz innej osoby będzie realizował znaną mu wolę tej osoby, a co najmniej działał z zgodzie z jej interesem (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 listopada 2012r., V CSK 568/11, LEX nr 1289053). Przepis art. 98 k.c. wskazuje trzy typy pełnomocnictw i odpowiadające im zakresy umocowania: pełnomocnictwo ogólne, rodzajowe i szczególne. Pełnomocnictwo ogólne oznacza umocowanie do wszelkich czynności, jakie mieszczą się w zakresie zwykłego zarządu.

Odnosząc powyższe uwagi do okoliczności rozpatrywanej sprawy zaakcentować należy, że S. D. udzielił w dniu 27 stycznia 2003 roku przed notariuszem pełnomocnictwa ogólnego w swojej matce T. D. do prowadzenia spraw związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej, które zostały szczegółowo wymienione w treści pełnomocnictwa. Z ustaleń Sądu Okręgowego nie wynika, by w okresie objętym sporem przedmiotowe pełnomocnictwo wygasło, zostało zmienione czy odwołane. Wyniki postępowania dowodowego pokazują, że T. D. systematycznie i przez wiele lat wykonywała czynności wynikające z umocowania, głównie w okresach choroby S. D., choć nie tylko. Z faktu udzielenia pełnomocnictwa nie można wyprowadzać wniosku, że ubezpieczony zaprzestał prowadzenia działalności gospodarczej, a działalność tę przejęła jego matka. Przeczy temu przedstawiona wyżej istota pełnomocnictwa oraz okoliczności sprawy. Pełnomocnik nie pozostaje w pełni swobodny względem mocodawcy w zakresie decyzji co do sposobu wykorzystania przyznanej mu mocy skutecznego zastępowania go w podejmowaniu określonych w pełnomocnictwie czynności. Tym samym fakt, że S. D., w związku ze swym złym stanem zdrowia, czego organ rentowy nie kwestionował, udzielił matce pełnomocnictwa upoważniającego do zastępowania w podstawowych czynnościach przy prowadzeniu działalności gospodarczej nie oznacza zaprzestania prowadzenia przez niego tej działalności. Z ustaleń poczynionych przez Sąd Okręgowy nie wynika również, aby ubezpieczony „utracił kontrolę”

nad prowadzoną przez siebie działalnością, a działania jego matki jako pełnomocnika przekraczały zakres udzielonego jej pełnomocnictwa.

Sumując, zasadny okazał się apelacyjny zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. przez błędną ocenę materiału dowodowego w postaci dokumentów (pełnomocnictwo), zeznań świadków i ubezpieczonego. Tylko faktyczne zaprzestanie prowadzenia działalności gospodarczej powoduje wyłączenie z ubezpieczeń. Tymczasem z zebranych dowodów nie wynika, aby S. D. zaprzestał prowadzenia działalności gospodarczej przez to, że często chorował. W całym spornym okresie ubezpieczony angażował się w prowadzenie działalności, choć z różną intensywnością. Nie utracił zarządu nad działalnością. Nie ma podstaw do przyjęcia, że działalność tę prowadziła jak właściciel jego matka, tylko na tej podstawie, że dokonywała wpisów w księgach przychodów oraz zamykała i otwierała sklep, czasem sprzedawała. S. D. systematycznie pracował w tym sklepie w ostatnich latach, o czym zeznali świadkowie, klienci sklepu. Nawet gdyby czynił to podczas zwolnień lekarskich, to okoliczność tę rozpatrywać można tylko na gruncie prawa do zasiłku chorobowego, a nie podlegania obowiązkowi ubezpieczeń społecznych.

Kwestia prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej przez ubezpieczonego (płatnika składek) leży w sferze ustaleń faktycznych. W konsekwencji wadliwego ustalenia tego faktu Sąd Okręgowy naruszył także wskazane w apelacji prawo materialne, statuujące podleganie ubezpieczeniom społecznym. Powyższe konstatacje doprowadziły do wyroku reformatoryjnego, na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. Uwzględniając wynik procesu o kosztach za obie instancje orzeczono po myśli art. 98 k.p.c. i art. 36 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz.U. z 2010 r. Nr 90, poz. 594 ze zm.) oraz § 12 ust. 2 i § 13 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (t.j. Dz.U. z 2013r., poz. 461).